

-25-

## OKRESNÍ SOUD PRAHA - VÝCHOD

Na Poříčí 1044/20, 112 97 Praha 1

Tel.: 221 729 311 (399), Fax.: 257 005 060

e-mail: [podatelna@osoud.phav.justice.cz](mailto:podatelna@osoud.phav.justice.cz), ID datové schránky: zyaabwu

---

**Naše značka:** 43 Si 228/2020

XXXXXXXXXXXXXX

**Vaše značka:** ///

**Vyřizuje:** XXXXXXXXXXXX

**Dne:** 15. prosince 2020

### Informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážený pane magistře,

ve shora uvedené věci zasíláme Vámi požadovaná rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová, v. r.  
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**  
 (anonymizovaný opis)

Okresní soud Praha – východ rozhodl samosoudkyní JUDr. Annou Kováčovou ve věci žalobců A) [jméno] [celé jméno žalobce], [datum narození], bytem v [anonymizována dvě slova], [PSC] [příjmení], [země], B) [jméno] [celé jméno žalobce], [datum narození], bytem tamtéž, zastoupených Andreasem Ueltzhölfferem, advokátem se sídlem v Praze 1, Klimentské 10, proti žalovaným 1) [celé jméno žalovaného], [datum narození], bytem v [obec], [příjmení] [číslo], zastoupenému JUDr. Naďou Kratochvílovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Spálené 21, 2) České pojišťovně, a.s., se sídlem v Praze 1, Spálené 16, IČ 45272956, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Tomašíkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Spálené 16 a 3) Drystav, s.r.o., se sídlem v Halounech 56, pošta Svináře, IČ 25699733,

o náhradu škody na zdraví

takto:

- I. Žalovaní v plném rozsahu odpovídají žalobcům za škodu, která jim vznikla z dopravní nehody na dálnici D1 mezi Prahou a Brnem dne 29.6.2003. Plněním jednoho z žalovaných zaniká v tom rozsahu povinnost plnit ostatním žalovaným.
- II. O výši škody a náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto rozhodnutím, kterým se řízení končí.

Odůvodnění:

Žalobkyně A) se na žalovaných společně a nerozdílně domáhá 34.795,81 EUR, 33.643,08 EUR, 240.000 Kč a 5.000 EUR. Žalobkyně B) se na žalovaných společně a nerozdílně domáhá 33.643,08 EUR, 240.000 Kč. První žalovaný jako provozovatel a současně též jako v inkriminované době řidič osobního automobilu Mercedes Benz E280, [registrační značka]

zavinil automobilovou nehodu dne 29.6.2003 na dálnici D1 ve směru z Prahy do Brna, při níž byl usmrčen spolujezdec žalobkyně A) ve vozidle BMW 316i, [registrační značka]. Pokud by v době dopravní nehody vlastníkem automobilu byl třetí žalovaný, navrhly žalobkyně zavázat tohoto třetího

- 2 - sp.zn.: 4C 508/2005

žalovaného společně a nerozdílně s ostatními žalovanými. Druhý žalovaný, Česká pojišťovna, odškodnila žalobkyni pouze zálohově ve výši 8.500 EUR. Žalobkyni v důsledku dopravní nehody vznikly náklady ošetřením zraněného manžela v úrazové nemocnici v Brně, náklady pomoci záchranné služby, náklady spojené s pohřbem a další výdaje v celkové výši 34.795,81 EUR, oběma žalobkyním škoda rovnající se rozdílu mezi předpokládaným výdělkem zemřelého manžela žalobkyně A) a otce žalobkyně B) a vypláceným vdovským a sirotčím důchodem, celkem 67.286,16 EUR, z čehož žalobkyně požadovaly každá 50 %, dále oběma žalobkyním vznikl nárok na paušální náhradu za škodu způsobenou usmrcením manžela resp. rodiče, podle § 444 odst. 3 o.z. ve výši 240.000 Kč každé. Žalobkyně A) uplatnila další škodu na vlastním zdraví, nárok na bolestné ve výši 5.000 EUR.

První žalovaný v době dopravní nehody řídil automobil, riskantním předjížděcím manévrem způsobil smyk vozidla řízeného žalobkyní A). Kromě toho je věcně pasivně legitimován jakožto provozovatel automobilu, který dopravní nehodu zavinil. Viník nehody, vozidlo Mercedes bylo v té době pojištěno u druhého žalovaného, který žalobkyním nabídl vypořádání pouze ve výši 20 % sporné částky s poukazem na spoluodpovědnost žalobkyně A).

První žalovaný navrhl žalobu vůči sobě zamítnout s odůvodněním, že nebyl v době nehody ani řidičem, ani majitelem automobilu Mercedes.

Druhý žalovaný navrhl žalobě vyhovět pouze z 50 %, neboť stejný podíl na vzniklé škodě má žalobkyně, která se na jejím vzniku podílela nevhodným a nesprávným způsobem jízdy, resp. nesprávnou reakcí.

Třetí žalovaný se k žalobě nevyjádřil, během celého řízení zůstal nečinný.

Během řízení vzhledem ke zprávě odboru dopravně správních agend Magistrátu hlavního města Prahy z 9.7.2007 žalobkyně navrhly přistoupení do řízení na straně žalovaných třetího žalovaného, který byl registrován v době dopravní nehody jako provozovatel osobního automobilu Mercedes pod dřívějším názvem Reno Praha, s.r.o.. Z citované zprávy pražského magistrátu soud vzal za prokázanou pasivní věcnou legitimaci žalovaného jakožto vlastníka uvedeného vozidla v době dopravní nehody.

Soud vzal za prokázaný z výpovědi svědků [příjmení], [příjmení], usnesení Policie ČR, SKPV, Okresního ředitelství ve Žďáru nad Sázavou, sp.zn. ČTS: ORZR -387/ 2003 z 22.10.2003 a ze znaleckého posudku znalce Pekárka a výpovědi znalce tento skutkový stav: Žalobkyně A) 29.6.2003 řídila automobil BMW po dálnici D1 z Prahy do Brna, kolem 13.00 hodin v k.ú. Velká Bíteš předjížděla levým jízdním pruhem osobní automobil, když najela zpět do pravého jízdního pruhu, nečekaně do stejného pruhu rychle přijíždělo z odstavného pruhu vozidlo Mercedes, řidička, aby zabránila střetu s tímto vozidlem, strhla řízení, dostala smyk, automobilem se převrátila přes střechu a vylétěla ze silnice a havarovala mimo dálnici. Při nehodě zahynul její spolujezdec na předním sedadle, její manžel. Vozidlo Mercedes v té době vlastnil třetí žalovaný, téměř denně ho měl k využití první žalovaný, který s ním téhož dne jel z Říčan směrem do Brna. Při riskantním přejíždění ve vysoké rychlosti nad 120 km/hod. z levého jízdního pruhu do pravého odstavného a opět z něho do pravého jízdního pruhu ohrozil vozidlo BMW. Srážce obou automobilů zabránila řidička BMW, žalobkyně A) a to tím, že strhla řízení vlevo, srážce se sice obě vozidla vyhnula, vozidlo BMW však v důsledku smyku vylétělo ze silnice, když se předtím převrátilo a tvrdě dopadlo mimo dálnici. V dopravní situaci, jak ji popisuje žalobkyně a zejména oba slyšení svědci, nevznikl žádný jiný důvod k tomu, aby žalobkyně A) strhla řízení

vlevo, než právě předjíždění zprava odstavným pruhem, které provedl řidič Mercedesu. Závěr, že žalobkyně A) nenese na

- 3 -

dopravní nehodě žádnou vinu, že naopak za nehodu plně odpovídá řidič Mercedesu, plyne nepochybně ze znaleckého posudku a výpovědi znalce. Ten mimo jakoukoliv pochybnost závěry znaleckého posudku vysvětlil a obhájil, soud o správnosti jeho závěrů nemá žádnou pochybnost. Ostatně závěry znaleckého posudku korespondují se zjištěními z výpovědi svědků a z toho, jak samotnou nehodu popisuje v žalobě a v jejích doplněních žalobkyně A).

Mezi účastníky nebylo sporným, že vozidlo Mercedes bylo pojištěné u druhého žalovaného a že ten již žalobkyni na náhradu škody vyplatil zálohu.

Podle § 420 odst. 1 o.z. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

Podle § 427 o.z. fyzické a právnické osoby provozující dopravu odpovídají za škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu. Stejně odpovídá i jiný provozovatel motorového vozidla, motorového plavidla, jakožto i provozovatel letadla. Skutkové podstaty podle ustanovení § 420 a § 427 o.z. stojí vedle sebe, poškozený se může domáhat náhrady škody vůči provozovateli dopravního prostředku na základě objektivního principu podle § 427 o.z. a současně proti řidiči dopravního prostředku na základě subjektivního odpovědnostního principu podle § 420 o.z..

Takto učinily žalobkyně, když se náhrady škody domáhají po prvním a třetím žalovaném současně. Jejich odpovědnost však není solidární. Druhý žalovaný je pojistitelem odpovědnosti za škodu vzniklou provozem motorového vozidla u automobilu Mercedes, jak o tom mezi účastníky nebylo sporu. Je tedy povinen nahradit škodu poškozenému, jestliže byla způsobena provozem pojištěného automobilu. Tím je dána jeho věcná pasivní legitimace v dané věci.

Podle § 152 odst. 2 o.s.ř., jestliže je to účelné, může soud rozhodnout rozsudkem nejdříve jen o části věci, nebo jen o jejím základu. Rozhoduje-li soud jen o základu věci, rozhoduje rozsudkem mezitímním.

Soud měl za účelné ve věci rozhodnout právě mezitímním rozsudkem, aby se tak napevno postavila otázka odpovědnosti žalovaných za vzniklou škodu, přičemž není vyloučeno, že o vyšší škody a její náhradě dojde mezi účastníky k dohodě resp. smírnému vypořádání věci.

Odpovědnost třetího žalovaného ve smyslu ustanovení § 427 o.z. jakožto odpovědnost provozovatele, tedy majitele automobilu soud vzal za prokázanou ze zprávy Magistrátu hl. m. Prahy. Za provozovatele motorového vozidla je třeba pokládat toho, kdo má trvalou možnost právní a faktické dispozice s vozidlem. Zpravidla jde zároveň o vlastníka motorového vozidla, jeho provozovatelem však může být i jiná osoba, která má motorové vozidlo v legální dispozici. Z protokolu o podání vysvětlení z 3.9.2003 prvního žalovaného a z výkazu provozu služebního vozidla za červen 2003 (čl. 132 spisu) soud vzal za prokázané, že v době dopravní nehody byl provozovatelem Mercedesu první žalovaný, který ho osobně užíval a takto ho použil i dne 29.6.2003 k cestě na dovolenou. Soud proto vyšel ze závěru, že první žalovaný odpovídá i jako provozovatel automobilu podle § 427 o.z. vedle 3. žalovaného.

První žalovaný popíral, že automobil v době dopravní nehody řídil a před policejním vyšetřovatelem do záznamu o podaném vysvětlení z 3.9.2003 vypověděl, že řízení automobilu Mercedes na dálnici D1 směrem do Brna po ujetí 50-80 km přenechal neznámému mladíkovi, který ho náhodou oslovil u blíže neurčené benzínové pumpy. První žalovaný tehdy podle vlastního tvrzení jel s manželkou a dvěma dětmi, tehdy ve věku 19 a 16 let, na dovolenou na Makarskou

rivieru. Žalovaný skoro celou cestu sledoval, když řídil onen neznámý, co se děje před vozidlem, avšak během cesty až do Brna si ničeho neobvyklého nevšiml. Jeho vysvětlení v úředním záznamu z 9.10.2003 podpořila jeho manželka a 19-ti letý syn. [jméno] [příjmení] se sice zdálo neobvyklé, že první žalovaný půjčil řízení automobilu na dlouhé a náročné cestě na dovolené neznámému muži, když to první žalovaný nijak nevysvětlil ani nekomentoval, a shodně s ním i synem [jméno] [celé jméno žalovaného] vypověděla, že když tento muž usedl k volantu a první žalovaný vedle něho, sama (aniž požadovala vysvětlení či cokoliv namítala) usedla na zadní sedadlo mezi obě děti. [jméno] [celé jméno žalovaného] vypověděl, že první žalovaný se s neznámým mužem, když opět vyrazili po dálnici směrem na Brno, bavil, na závěr své výpovědi to však zpochybnil na přímou otázku obhájce prvního žalovaného. Manželka i syn prvního žalovaného s odstupem měsíce po podání vysvětlení učiněného prvním žalovaným shodně vypověděli kupříkladu (na rozdíl od prvního žalovaného dne 3.9.2003), že vyjžděli z Říčan dopoledne a že si manželka prvního žalovaného sedla v autě na zadním sedadle mezi děti, tedy okolnosti nepodstatné, ale samotné jízdy, kdy řídil neznámý muž, si moc nevšimli ani nevěnovali pozornost hovoru prvního žalovaného s ním. Všechny tři výpovědi soud pokládá za nepravdivé, učiněné s cílem, aby se první žalovaný vyhnul trestnímu postihu za způsobení dopravní nehody, jeho manželka a syn vypověděli se zájmem mu prospět. Lze si totiž jen stěží představit, že zodpovědný rodič svěří řízení automobilu, v němž současně jede jeho manželka a dvě děti, na dálnici D1 neznámému mladíkovi, s nímž se seznámil během několika minut náhodou, a to nota bene na začátku dlouhé a náročné jízdy na Jaderské pobřeží. Žalovaný neznal řidičské kvality neznámého, riskoval by tedy kromě zdraví manželky a dětí i zdar cesty do cíle a celé dovolené. V této souvislosti nelze přehlédnout, že tehdy 16-ti letá dcera prvního žalovaného [jméno] [příjmení] odmítla před policií vypovídat. Využila tak sice svého práva, podle názoru soudu však tím zpochybnila výpovědi svých rodičů a bratra. Pokud by skutečně automobil tehdy neřídil první žalovaný, neměla k odepření výpovědi racionální důvod.

Soud však uvěřil z výpovědi [jméno] [celé jméno žalovaného], že na cestě z Říčan do Brna kromě prvního žalovaného z rodiny nikdo neřídil. Vzhledem k tomu, že výpovědi prvního žalovaného a jeho rodinných příslušníků pokládá o řízení neznámým mužem za nepravdivé, dospěl k závěru, že automobil řídil první žalovaný a odpovídá tedy za vzniklou škodu podle § 420 o.z..

Další navržené důkazy soud jako nadbytečné neprováděl.

Po právní moci mezitímního rozsudku soud bude pokračovat v řízení o výši škody a rozhodne též o náhradě nákladů řízení.

#### Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání prostřednictvím zdejšího soudu, ke Krajskému soudu v Praze, do 15 dnů ode dne doručení.

Praha 2. února 2012

JUDr. Anna Kováčsová  
soudkyně



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Švecové a soudců JUDr. Heleny Černecké a JUDr. Petra Wulkana v **právní věci žalobců A) XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, bytem v XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXX a B) XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, bytem tamtéž, obou zastoupených Andreasem Ueltzhofferem, advokátem v Praze 1, Klimentem 10, proti žalovaným 1) XXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, bytem XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, zastoupenému JUDr. Nad'ou Kratochvílovou, advokátkou v Praze 1, Spálená 21, 2) České pojišťovně, a.s., se sídlem v Praze 1, Spálená 16, IČ: 45272956, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Tomašíkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Spálená 16 a 3) Drystavu, s.r.o., se sídlem v Halounech 56, IČ: 25699733, o náhradu škody na zdraví, o odvolání prvního žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha - východ ze dne 2.2.2012, čj. 4C508/2005- 277,**

t a k t o :

**Rozsudek soudu I. stupně ve vztahu k prvnímu žalovanému se potvrzuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Praha - východ shora uvedeným mezitímním rozsudkem rozhodl, že žalovaní v plném rozsahu odpovídají žalobcům za škodu, která jim vznikla z dopravní nehody na dálnici D1 mezi Prahou a Brnem dne 29.6.2003 s tím, že plněním jednoho ze žalovaných zaniká v tom rozsahu povinnost plnit ostatním žalovaným. O výši náhrady nákladů řízení bude rozhodnuto rozhodnutím, kterým se řízení končí.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání první žalovaný. Namítal, že soud I. stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním

posouzení věci. Především popíral svoji pasivní legitimaci ve sporu, neboť v předmětné době nebyl provozovatelem vozidla Mercedes a jednak jej v inkriminovaný moment neřídil. Tyto skutečnosti byly v řízení před soudem I. stupně prokázány naděvší pochybnost. Z protokolu o vydaném vysvětlení a úředních záznamů Policie ČR je zřejmé, že vozidlo řídila třetí dosud nezotožněná osoba. Každopádně skutkové závěry soudu I. stupně jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy, takže první žalovaný nemůže být činěn odpovědným za škodu, kterou nezavinil. Na okraj první žalovaný uvádí, že i předmětné trestní stíhání bylo zastaveno, když nebyla ztotožněna osoba, která by vozidlo řídila. Proto je závěr soudu I. stupně pro prvního žalovaného překvapivý a zcela nepochopitelný. První žalovaný nato navrhl svoji účastnickou výpověď, což soud I. stupně pro nadbytečnost zamítl. První žalovaný není pasivně legitimován ani z titulu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla s tím, že vlastníkem a provozovatelem vozidla ve skutečnosti je třetí žalovaný. Navíc z výpovědi znalce vyplynula možnost první žalobkyně reagovat na dopravní situaci jinak a možná tak nehodě zabránit, s čímž se soud I. stupně nevypořádal. Proto první žalovaný navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, případně aby byl rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že první žalovaný není odpovědný žalobcům za předmětnou škodu.

Žalobkyně v písemném vyjádření k odvolání uvedly, že s ním nesouhlasí, navrhovaly potvrzení rozsudku soudu I. stupně s tím, že odvolací důvody a argumenty uplatněné v odvolání jsou ryze účelové. Žalobkyně jsou přesvědčeny, že první žalovaný odpovídá za škodu z titulu provozovatele vozidla za situace, kdy třetí žalovaný přenechal předmětný automobil žalovanému jako řediteli společnosti k výlučnému užívání. To znamená, že první žalovaný byl v době dopravní nehody nejen provozovatelem, ale také řidičem předmětného vozidla, tudíž je dána jeho odpovědnost za způsobenou škodu rovněž dle § 420 občanského zákoníku. Žalobkyně se ztotožňují s hodnocením důkazů provedeným soudem I. stupně, pokud jde o ryze účelové tvrzení prvního žalovaného, že řízení předmětného vozidla přenechal neznámé třetí osobě, kterou náhodou potkal u benzínové pumpy. V rozporu s výpovědí prvního žalovaného, jeho manželky a syna učiněnou na policii je rovněž výpověď znalce Ing. Pekárka. Pokud jde o možnost první žalobkyně zabránit dopravní nehodě, i v tomto případě odkazují žalobkyně na závěry znaleckého posudku znalce Pekárka, pokud jde o způsob jízdy vozidla Mercedes. Jediným, kdo mohl zabránit dopravní nehodě, při níž žalobci utrpěli škodu, a manžel první žalobkyně zemřel, byl řidič vozidla Mercedes - první žalovaný. Žalobkyně tedy navrhovaly, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání prvního žalovaného je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou, včas a obsahuje zákonem požadované náležitosti (§ 201, § 202, § 204 odst. 1 o.s.ř.) přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně dle ustanovení § 212, § 212a odst. 1, 3 a 5 o.s.ř., stejně jako řízení, které jeho vydání předcházelo a po doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že odvolání prvního žalovaného není důvodné.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně jsou německými státními příslušnicemi a rovněž mají bydliště na území Spolkové republiky Německo, jedná se o věc s mezinárodním prvkem, takže bylo zapotřebí se především zabývat tím, zdali je dána pravomoc tuzemského soudu rozhodovat podle právních předpisů České republiky. Pravomoc tuzemského soudu ve věci rozhodovat podle právních předpisů České republiky vyplývá z oddílu 2 článku 5/3 Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22.12.2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Jinak rozsudek soudu I. stupně nebyl odvoláním druhého a třetího žalovaného dotčen,

takže ve vztahu mezi žalobkyněmi a těmito žalovanými rozsudek nabyl právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Odvolacími důvody, které první žalovaný uplatnil v odvolání bylo, že soud na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, a že rozhodnutí soudu spočívá na nesprávném právním posouzení (§ 205 odst. 2 písmeno e) a g) o.s.ř.). Jak bude dále uvedeno odvolací soud opodstatněnost zmíněných odvolacích důvodů v projednávané věci neshledal.

Při posuzování věci odvolací soud vycházel z důkazů provedených před soudem I. stupně, přičemž pokud jde o jejich obsah, odkazuje se na příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku. Současně odvolací soud rovněž vycházel z důkazů, které byly provedeny v rámci odvolacího řízení.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně, tento na základě důkazů před ním provedených, vycházel z následujícího skutkového stavu: žalobkyně XXXXX XXXXXXXX řídila dne 29.6.2003 automobil BMW po dálnici D1 z Prahy do Brna s tím, že kolem 13:00 hodin v katastrálním území Velká Bíteš, předjížděla levým jízdním pruhem osobní automobil, když najela zpět do pravého jízdního pruhu, nečekaně do stejného pruhu rychle přijíždělo z odstavňého pruhu vozidlo Mercedes. Jmenovaná žalobkyně, aby zabránila střetu s tímto vozidlem, strhla řízení, dostala smyk, s automobilem se převrátila přes střechu a vyletěla ze silnice a mimo dálnici havarovala. Při nehodě zahynul její spolujezdec na předním sedadle (manžel). Současně soud I. stupně učinil skutkový závěr, že předmětné vozidlo Mercedes řídil ve stejný okamžik první žalovaný, který při riskantním přejížděním do vysoké rychlosti nad 120 km/h z levého jízdního pruhu do pravého odstavňého (resp. z odstavňého pruhu do pravého jízdního pruhu) ohrozil vozidlo BMW řízené žalobkyní A). Srážce obou automobilů zabránila žalobkyně A) tím, že strhla řízení vlevo. Současně dovodil soud I. stupně, že žalobkyně A) nenese na dopravní nehodě žádnou vinu, naopak plně za ni odpovídá řidič Mercedesu, tedy první žalovaný, s ohledem na závěry znaleckého posudku a výpověď znalce Ing. Pekárka. Mezi účastníky bylo nesporné, že vozidlo Mercedes bylo pojištěno u druhého žalovaného. Soud I. stupně shledal odpovědnost prvního žalovaného z titulu provozovatele vozidla Mercedes (§ 427 občanského zákoníku) a rovněž z titulu obecné odpovědnosti jako řidič vozidla (§ 420 občanského zákoníku). Odpovědnost druhého žalovaného posoudil soud I. stupně z titulu pojistitele odpovědnosti za škodu vzniklou provozem motorového vozidla Mercedes. Odpovědnost třetího žalovaného je podle závěru soudu I. stupně dána z titulu provozovatele vozidla, resp. vlastníka tohoto automobilu v souladu s ustanovením § 427 občanského zákoníku. Výše uvedený skutkový stav vzal soud za prokázaný z výpovědi svědků XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX, znaleckého posudku znalce Pekárka a jeho výpovědi před soudem a z obsahu spisu Policie ČR, Okresního ředitelství ve Žďáru nad Sázavou, sp.zn. ČTS: ORZR-387/KPV-00K-2003. V této souvislosti soud I. stupně hodnotil výpovědi prvního žalovaného, jeho manželky a syna tak, jak byly učiněny do policejního protokolu. Shodně všechny tyto výpovědi považoval soud I. stupně za nepravdivé, učiněné s cílem, aby se první žalovaný vyhnul trestnímu postihu za způsobení dopravní nehody, když poukazoval na to, že zodpovědný rodič nesvěří řízení automobilu, v němž současně jede jeho manželka a 2 děti na dálnici neznámému mladíkovi, s nímž se seznámil během několika minut náhodou, na začátku dlouhé a náročné jízdy na Jaderské pobřeží, aniž by první žalovaný znal řidičské kvality neznámého muže a riskoval by zdraví rodiny.



Vzhledem k tomu, že odvolání proti rozsudku soudu I. stupně podal pouze první žalovaný, Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumával odpovědnost za škodu pouze ve vztahu mezi žalobkyněmi a tímto prvním žalovaným. Jak bude dále blíže rozvedeno odvolací soud se ztotožnil s tím, jakým způsobem posoudil soud I. stupně odpovědnost prvního žalovaného z hlediska správně zjištěného skutkového stavu s tím, že jak před soudem I. stupně, tak před soudem odvolacím byl prokázán průběh nehodového děje tak, jak byl popsán oběma žalobkyněmi. Pokud tedy soud I. stupně v rámci mezitímního rozsudku (§ 152 odst. 2 o.s.ř.) dospěl k závěru, že první žalovaný odpovídá žalobkyním v plném rozsahu za škodu, odvolací soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Jinak řečeno v řízení před soudem I. stupně i před soudem odvolacím bylo prokázáno, že první žalovaný odpovídá jako řidič předmětného vozidla Mercedes žalobkyním za škodu z titulu obecné odpovědnosti dle § 420 občanského zákoníku, jak správně uvedl soud I. stupně. Pokud však soud I. stupně uvedl, že první žalovaný odpovídá rovněž z titulu provozovatele vozidla dle § 427 občanského zákoníku (objektivní odpovědnost), s tímto závěrem se odvolací soud neztotožnil. Správně bylo soudem I. stupně uvedeno, že jako provozovatelem vozidla je odpovědný třetí žalovaný, když bylo nepochybně prokázáno, že v rozhodné době byl vlastníkem tohoto vozidla s tím, že první žalovaný jako zaměstnanec třetího žalovaného, měl vozidlo k dispozici jako „služební“<sup>11</sup>. Je tedy pojmově vyloučeno, aby zároveň byl provozovatelem vozidla jak třetí žalovaný, tak první žalovaný.

V projednávané věci, s ohledem na tvrzení prvního žalovaného, bylo zjištění skutkového stavu věci, a to konkrétně děje, který předcházel vzniku dopravní nehody, při které došlo ke škodě, včetně usmrcení manžela žalobkyně A) jako spolujezdce. V každém případě odvolací soud považuje závěr soudu I. stupně, že vozidlo Mercedes řídil první žalovaný jako logický s tím, že tento závěr nezměnil odvolací soud ani po doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení. Při hodnocení skutkového stavu je třeba vycházet z výpovědi osádky vozidla Mercedes. V této souvislosti se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že je vyloučeno, že by předmětné vozidlo Mercedes řídil na území České republiky někdo jiný, než první žalovaný. Lze proto vycházet z toho, že krátce před nehodou vozidla BMW, řízeného žalobkyní A) vozidlo Mercedes řídil buď první žalovaný či neznámý stopař (tak, jak tvrdil první žalovaný). Krajský soud se každopádně zcela ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, který označil tvrzení prvního žalovaného o tom, že přenechal řízení vozidla neznámému stopaři za zcela nevěrohodné. I podle názoru odvolacího soudu je zcela nevěrohodné, že by zodpovědný rodič a řidič svěřil neznámé osobě automobil, aniž by znal její řidičské schopnosti. Navíc vozidlo Mercedes bylo plně naloženo čtyřmi osobami (první žalovaný, jeho manželka, dvě vzrostlé děti). Jednalo se o vozidlo, které nebylo ve vlastnictví prvního žalovaného, nýbrž se jednalo o služební vozidlo ve vlastnictví třetího žalovaného. Je zcela nevěrohodné, že by první žalovaný vystavil rodinu jistému nepohodlí tak, že by manželku posadil na zadní sedačku uprostřed mezi dětmi. Je zcela nepravděpodobné, že by první žalovaný strpěl velmi agresivní způsob jízdy (částečně v odstavném pruhu) tak, jak byl popsán před soudem I. stupně výslechem svědků XXXXXXXXX a XXXXXX. Je zcela nevěrohodné, že by si první žalovaný nevšiml takto agresivní jízdy stopaře a dokonce přitom podřimoval, jak uvedl ve výpovědi před odvolacím soudem. Je zcela nepravděpodobné, že by nejenom první žalovaný sedící vedle řidiče, ale i zbytek osádky vozidla (manželka prvního žalovaného a jejich dvě děti) byly ochotni tolerovat způsob jízdy (velká rychlost, jízda odstavným pruhem, svícení dálkovými světly). V této souvislosti správně soud I. stupně rovněž odkázal na skutečnost, že dcera prvního žalovaného XXXXXXXXXXXXXXXX odmítla vypovídat před Policií ČR v rámci vyšetřování nehody. Pokud první žalovaný tuto skutečnost zdůvodňoval tím, že trpěla schizofrenií a předložil k tomu lékařskou zprávu, správně žalobkyně poukázaly na to, že tato nemoc byla u ní diagnostikována později, nikoliv v době, kdy odmítla vypovídat. Správně rovněž žalobkyně poukázaly na rozpor v části účastnické výpovědi prvního žalovaného a jeho syna svědka XXXXXXXXXXXXXXXX před odvolacím soudem, když na jedné straně první žalovaný výslovně

uvedl, že často bere stopaře, naproti tomu svědek XXXXXXXXX uvedl, že s výjimkou daného případu si nevzpomíná na to, že by jeho otec (prvý žalovaný) v minulosti svezl stopaře. Z výše uvedených důvodů odvolací soud nemá důvod nic měnit na závěru soudu I. stupně, že výpovědi prvního žalovaného, jeho syna jako svědka stejně jako výpověď manželky prvního žalovaného do policejního protokolu je třeba považovat za nepravdivé a účelové s cílem, aby se první žalovaný vyhnul trestnímu postihu za způsobení dopravní nehody a s tím související odpovědnosti za škodu. Naproti tomu výpovědi svědků XXXXXXXXX a XXXXXXXX před soudem I. stupně je třeba hodnotit, ve shodě se soudem I. stupně, jako zcela objektivní. Jako policisté nepochybně nemají (na rozdíl od prvního žalovaného a jeho rodinných příslušníků) žádný právní zájem na výsledku tohoto řízení. Jednalo se o policisty, kteří plnili služební úkoly a pouze jistou shodou okolností byli svědky (jak sami vypověděli) agresivní jízdy řidiče vozidla Mercedes, přestože na dálnici byl v té době velmi hustý provoz. V kontrastu s výpověďmi těchto svědků pak je rovněž obsah výpovědi prvního žalovaného před odvolacím soudem pokud uvedl, že v inkriminované době byl na dálnici DI normální provoz a že během jízdy stopaře si nevšiml ničeho mimořádného s tím, že dotyčný řídil řádným způsobem.

Pokud současně namítal spoluodpovědnost žalobkyně A) za vznik škody na zdraví a poukazoval na možnost žalobkyně A) zabránit dopravní nehodě, v této souvislosti správně soud I. stupně odkázal na závěry znaleckého posudku a výpověď znalce Ing. Jiřího Pekárka, který výslovně uvedl, že žalobkyně A) srážce s vozidlem Mercedes zabránila prudkým brzděním a strhnutím volantů vlevo, takže za této situace vznik neovládaného vzniku byl neodvratný a jednání žalobkyně A) bylo vynuceno naprosto nepřijatelným způsobem jízdy řidiče Mercedesu.

Podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Předpokladem vzniku občanskoprávní odpovědnosti podle § 420 jsou porušení povinnosti, vznik škody, existence příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody a zaviněním.

V projednávané věci má odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně za prokázané, že se žalobkyním podařilo prokázat, že jsou dány výše uvedené předpoklady vzniku občanskoprávní povinnosti prvního žalovaného za vznik škody, aniž by současně byla dána spoluodpovědnost žalobkyně A) z hlediska její spoluúčasti na vzniklé škodě dle § 441 občanského zákoníku.

Je nepochybné, že první žalovaný jako řidič a zároveň účastník provozu na pozemních komunikacích porušil ustanovení § 4 písmeno a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně dostatečným způsobem prokázaly existenci vzniku škody. Z výpovědi svědků XXXXXXXXX a XXXXXXXXX před soudem I. stupně a závěru a výpovědi znalce Ing. Jiřího Pekárka, stejně jako obsahu výše citovaného policejního spisu je zřejmá existence příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti prvního žalovaného a vznikem škody a současně se žalobkyním podařilo prokázat objektivní odpovědnost, tedy zavinění prvního žalovaného jako řidiče vozidla Mercedes. Jinak řečeno manévr řidičky vozidla BMW (žalobkyně A), kterým strhla řízení a přivedla vozidlo BMW do smyku a následně mimo vozovku byl nepochybně zapříčiněn agresivní jízdou prvního žalovaného jako řidiče vozidla Mercedes (tak, jak byla podrobně popsána), bez ohledu na to, že ke střetu obou vozidel nedošlo.

Vzhledem k výše uvedenému byl mezitímní rozsudek soudu I. stupně ve vztahu k prvnímu žalovanému odvolacím soudem jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrzen. O právní moci tohoto rozsudku bude soud I. stupně v řízení pokračovat, pokud jde o posouzení důvodnosti žalobního nároku žalobkyň z hlediska výše škody. V rámci dalšího řízení neopomene soud I. stupně rozhodnout rovněž o nákladech, které vznikly v tomto odvolacím řízení, stejně jako v řízení před soudem I. stupně.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže by dovolací soud dospěl k závěru, že ve věci samé byla řešena otázka zásadního právního významu. V tom případě je třeba podat dovolání do 2 měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ.

V Praze dne 5. prosince 2012

**JUDr. Kateřina Švecová, v.r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení  
XXXXXXXXXXXXXXXXXX

## USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní JUDr. Annou Kováčsovou ve věci žalobkyň a) [jméno] [příjmení], nar. [datum] v [země] [anonymizováno], b) [jméno] [příjmení], nar. [anonymizováno] [rok], bytem tamtéž, zastoupeným Andreasem Ueltzhöfferem, advokátem se sídlem v Praze 8, Votčářově 5, proti žalovaným 1. [jméno] [příjmení], nar. [datum], bytem v [obec], [příjmení] [číslo] JUDr. Nad'ou Kratochvílovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Spálené 21, 2. České pojišťovně, a.s. [IČO], se sídlem v Praze 1, Spálené 16, 3. Drystav, s.r.o. IČ 25699733, se sídlem v Halounech č. 56, pošta Svináře,

o náhradu škody na zdraví

takto:

- I. Druhý žalovaný zaplatí žalobkyni a) 13.663 EURO do tří od právní moci usnesení o schválení smíru, žalobkyni b) 4.204 EURO do tří dnů od právní moci usnesení o schválení smíru a první žalovaný oběma žalobkyním společně a nerozdílně 240.000 Kč do tří dnů od právní moci usnesení o schválení smíru. Tím je mezi účastníky zcela vypořádán předmět sporu.
- II. Řízení se vůči třetímu žalovanému zastavuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně a) se na žalovaných společně a nerozdílně domáhala 34.795 EURA, 33.643,08 EUR a 240.000 Kč a 5.000 EUR, žalobkyně b) 33.643,08 EUR a 240.000 Kč, jakožto náhrady škody, za kterou odpovídají žalovaní, první žalovaný jako řidič osobního automobilu Mercedes Benz E 280, třetí žalovaný jako vlastník automobilu a druhý žalovaný jakožto pojistitel ze zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla.

Plná odpovědnost všech tří žalovaných byla vyslovena mezitímním rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 4 C 508/2005 – 277 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze z 5. prosince 2012 č.j. Co 434/2012 – 391.

Po té, když druhý žalovaný částečně plnil nároky žalobkyň, dospěli účastníci kromě třetího žalovaného k uzavření smíru, který soud schválil ve smyslu ust. § 99 o.s.ř., neboť ho shledal v souladu s hmotným právem dosavadními výsledky důkazního řízení a ustálenou judikaturou.

Vůči třetímu žalovanému s ohledem na smírné uzavření věci vzaly žalobkyně žalobu zpět, v tom rozsahu tedy soud řízení zastavil podle § 96 odst. 1,2 o.s.ř.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud ve vztahu žalobkyň a prvních dvou žalovaných podle § 146 odst. 1 o.s.ř., ve vztahu žalobkyň a třetího žalovaného podle § 146 odst. 2 věta první za situace, kdy třetímu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti výroku I. není přípustné odvolání (§ 202 odst. 1 písm. f) o.s.ř.). Proti výrokům II. a výroku III. ve vztahu mezi žalobkyněmi a třetím žalovaným je přípustné odvolání do 15ti dnů od doručení u zdejšího soudu ke Krajskému soudu v Praze.

Nebude-li povinnost stanovená tímto usnesením dobrovolně splněna, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

Praha 7. srpna 2014

JUDr. Anna Kováčsová  
samosoudkyně